

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5307/2019
16.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Добриле Страјина, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Коцић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредни суд у Нишу, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 96/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној 16.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 96/19 од 19.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гжрр 96/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу Прр1 17/19 од 27.05.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ ненаплаћеног потраживања у поступку Ст бр. 70/2011, који се води пред Привредним судом у Нишу, у износу од 3.296.674,16 динара, са законском затезном каматом почев од 27.05.2019. године па до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гжрр 96/19 од 19.09.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку, из свих разлога приписаних том законском одредбом.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне

примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, а по оцени Врховног касационог суда потребно је да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. ЗПП нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, односно за новим тумачењем права у погледу примене члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којим је прописано да за накнаду имовинске штете постоји објективна одговорност Републике Србије ако је изазвана повредом права на суђење у разумном року и члана 172. став 1. Закона о облигационим односима, којим је прописано да правно лице одговара за штету који његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем својих функција. У суштини, ради се о решењу конкретног чињеничног и правног питања. Притом, уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, којима је на другачији начин одлучено о истој или сличној чињеничној правној ситуацији, чиме би евентуално била оправдана потреба за уједначавањем судске праксе.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради накнаде материјалне штете поднета је 12.03.2019. године. Вредност предмета спора означена у тужби је 3.296.674,16 динара. Имајући у виду да се ради о спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић